

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094917024/facsimile.pdf (tilgået 16. maj 2024)

Anvendt udgave: Syner

spidsrod, meget har det banket for, både lavt og højt, men intet kunde dette danaiske kar holde; det var en stadig siven ind og siven ud. Her er et stælsenshæerte, ægte tykhudskind; som en mumie har det ligget i hans bryst, et gavnøst kar. Og hvad der var i det – om der var noget – kom aldrig ud til andre, og hvad der vilde ind, fandt aldrig indgang. Og her: bævrende lindet som et blodkogt æg, ti over hældende ild har det aldrig været, og aldrig kendte det den prøvende frost; beskyttet af blide stilleversbølger, vugges som en rullesten ved mødangens strandbred, sådan har det altid ligget og røkket: ingen fandt det hverken koldt eller stanset, men aldrig har det ringet eller kimet til højmesse, det var klangløst som bly og ler. For enhver stod det åbent på vid gab, men hjærterummet var kun en dør – så snart man var inde, var man ude igen; dette hjærte havde ingen kamre. Og selv et svelekar er dette, har aldrig været varmt, kunde ikke bide det, men mange har søgt det, for under den hvideste sne aner man den rødste vulkanild, men her frøs deres elskov, og de gik bort med dødens kulde i deres sjæl. Men se så dette her! For mangan ungersvend, der ledtes vild af sit raske blod – skævt længer hjærtet i vort bryst, og skæve bugter lærer det at slå på livets bane – for mangan en har dette opfyret en kærlighedens gloende ovn, af hvilken han ikke er kommen uskadt ud, var han end nok så stor en vismand og profet.

Her er til sidst et digterhæerte. Mangan gang er det blevet serveret på poesiens bord som en udsøgt lyrisk ret: knust hjærtemos. Såre mange og såre forskellige kvinder skal ha haft det under behandling, og såre mange børn har digteren fykt med sine rædelseskrig. Så fik det til sidst en kugle igennem sig, og det var den eneste sandede knusning, som dette hjærte fik, og den blev aldrig besunget, fordi den ikke var løgn. Men denne kugle vidste nok, hvad den gjorde; den lod hans hoved smukt i fred, ti det var tomt som en udblæst æggeskal, og der var intet at dræbe, men i hjærtet fandt kuglen dog blod i det mindste. Her er hullet, som jeg stikker min finger igennem, ikke stort, men dog altid så stort, at sjælen kunde krybe ud igennem det som en mus af sit hul, og dær stod katten på lur med dragen klo; katten tog sjælen, og hjærtet kom i min bøtte.